Jordi, el Guàrdia Urbà discapacitat de Figueres

JOSEP ANTONI TRIVIÑO

Avui m'he llevat d'hora empès pel desig de fruir d'un esplèndid dia assolellat que, ahir al vespre, amb el posat de certitud tan habitual en els homes i dones del temps televisius, va pronosticar el meteoròleg mediàtic de torn. Passejo des de fa dues hores i encara no he albirat ni un raig de sol, que, com si estigués un xic avergonyit s'amaga darrere uns núvols que amenacen pluja. És una llàstima, perquè el poble s'ha deixondit gràcies uns cartells colorits d'allò més que abillen fanals, baranes dels ponts i qualsevol racó des d'on els partits polítics, els vells i els no tant, poder cridar els seus eslògans de campanya de les reiterades eleccions generals. Tots són lemes benvolguts pel conjunt de la ciutadania; ara bé, és de doldre que, un cop sotmesos a la inexorable prova del temps, no es transformin gairebé mai en realitat, i romanen amagats en el profund calaix de les promeses electo?rals. I és evident que els ciutadans més vulnerables són les principals víctimes. Vet aquí el cas de l'escandalós i vergonyós finiment del promès i anunciat a bombo i plateret pla de xoc contra la pobresa i altres polítiques socials, per bé d'una pugna política entre uns partits independentistes que es mesclen tan bé com l'aigua i l'oli. Ni tan sols ens han bastit la nova casa de la independència que ja s'han barallat entre ells i ens han deixat de mà sense dinar i a sol i serena. És molt greu això que heu fet, els va dir el president Puigdemont als "cupaires". De ben segur que la gravetat d'allò fet o no fet es reparteix entre el Govern, Junts pel Sí i la CUP.

Però avui es belluga per l'interior del meu cap calb el cas d'una persona vulnera?ble en concret; es diu Jordi i ha servit els seus conciutadans de la ciutat altempordanesa de Figueres com a guàrdia urbà fins a un tràgic dia que un irresponsable, tot conduint sota els efectes de l'alcohol, el va atrope?llar. Des de llavors pateix una incapacitat permanent total per a l'exercici de les funcions de guàrdia urbà. A més a més del sofriment per la situació d'incapacitat, està patint, des de fa molts d'anys, el suplici de no veure reconeguts els seus drets, la qual cosa el va obligar a emprendre una llarga i feixuga lluita, àdhuc va sol·licitar continuar servint en una segona activitat, la qual cosa tanmateix se li va denegar; és més, el van acomiadar.

A altres països del món amb una cultura democràtica arrelada i una sensibilització de la societat i de totes les institucions envers la bona imatge i protecció dels seus servidors públics, en Jordi, l'endemà del terrible acci?dent patit, hauria estat tractat per les institu?cions públiques i les autoritats polítiques com un heroi, i hauria estat rescabalat amb to?ta mena de compensacions morals i econò?miques. Però té la mala sort de viure en un país en què els responsables polítics sempre han mostrat un desinterès per la bona imatge dels servidors públics i, sobretot, dels encarregats de la seguretat pública; mai han mogut un dit per reconvertir aquella imatge injustament heretada de cossos repressius del "franquisme". I és precisament aquesta mala imatge col·lectiva del funciona?riat que els ha fet forts als governants per retallar sense gens de vergonya ni respecte els seus sous i els seus drets laborals, amb l'excusa de la crisi. L'actual conseller de Cultura, en Santi Vila, quan era alcalde de Figueres va acomiadar en Jordi, el Guàrdia Urbà discapacitat. De ben segur que li feien molta nosa les seves protestes reclamant els seus drets. No va servir de res que fes un reglament amb dos anys de retard legal, fent-lo a més a més sense caràcter retroactiu, per la qual cosa en Jordi no es va poder acollir a ell. Què va ocórrer en redactar aquest reglament: un oblit, bona fe malgrat tot, incompetència, desídia per un servidor públic que ja no podia servir com abans i destorbava? No ho sé; allò que si sé, és que en Jordi ha estat i està patint

encara tot un calvari, de manera innecessària i injusta. Espero de debò que ara l'ONU, on hi ha molts països amb democràcia arrelada i una cultura de bona imatge i protecció dels seus servidors públics, el pugui complaure en la seva reclamació. Mentrestant no deixo de mirar tots aquests cartells electorals colorits d'allò més amb una certa desconfiança. Ara bé, tal vegada mitjançant els vots tots units podem canviar tantes coses que no estan bé del nostre país! Tant de bo!

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/06/20/jordi-guardia-urba-discapacitat-figueres/789614.html?utm_source=rss